

af Sagen, ligesom jeg ogsaa vil betone det almindelige Haandværks Existentens her i Landet. Det er blevet sagt, at Indførslen nu ikke er saameget stor. I den Henseende er Sagen jo netop den, at naar Indførslen ikke er saa meget stor, men der dog er en Indførsel, viser det sig, at der dog er en saadan Bøvelvirkning mellem Udlandets Priser og de herværende, at den dog i alt Fald forhindrer en ublu Optraeden fra vore Haandværkeres Side, og at altsaa det Korrektiv er tilstrækkeligt repræsenteret i den nuværende Toldlovgivning, men at derimod, dersom vi gaa videre, dersom vi ligefrem beskytte Udlandet mod vore Egne, ville vi komme til at ødelægge vore Egne; det kalder jeg at beskytte Udlandet mod vore Egne, naar vi, — uden at vore Egne i nogen Henseende opnaa tilsvarende Begunstigelser eller begunstiges i en Retning, der i alt Fald kan skabe en Indtægt, et Erhverv — aabner Døren for Udlandets Frembringelser, men fremdeles finde os i, at Udlandet lader Døren være lukket for vore. Der blev nævnt, at Skotpi f. Gr. ikke indføres meget her i Landet. I den Henseende maa jeg dog tilstaa, at efter de Oplysninger, man finder i statistisk Afbøvelværk, og i Regjeringens Lovforslag, er Indførslen heraf ikke ganske ubetydelig, og det er ogsaa en bekjendt Sag, at i det Mindste i mange Byer er der Handlende, som sælge Skotpi, der er indført fra Udlandet. Men dertil kommer, at man kan neppe være saa overmaade dristig med Hensyn til sine Skridt lige overfor Haandværket, fordi vi ogsaa fra statistiske Oplysninger, som fremkom ved Folketællingen i 1870, ere komne til den Erkendelse, at vor Industri og Haandværk i de sidste 10 Aar er aftaget med Hensyn til Antallet af de Personer, som ernære sig derved. Dette Antal er efter den sidste Folketælling taget saaledes af, at det ikke alene — hvilket vilde være en middelbar Afgang — ikke er steget siden 1860, men at det endog er gaaet under, hvad det var i 1860, saa at det igjen har nærmet sig, hvad det var i 1855, og det saaledes, at det ikke alene er Tilfældet i Kjøbstæderne, men generelt taget, Landdistrikternes Folketal medregnet, over hele Landet. Dette Fænomen indeholder en stærk Opfordring til at være særlig varsom, overfor vort Haandværk og vor Industri. Jeg skal gjøre endnu en Bemærkning overfor Spørgsmaalet om Beskyttelse, nemlig den, at man synes at oversæ et Punkt med Hensyn til Formindskelsen af Beskyttelse, og det er, at jo videre vi komme med Hensyn til en let og billig Kommunikation med Udlandet, desto mere borttage vi ad denne Vej en Side af Beskyttelsen, som vor Industri og Haandværk tidligere i høj Grad havde, nemlig Transportudgifterne. Det er aldeles klart, at medens der kun var Landeveie, at kjøre paa, og der var Maaneder eller i alt Fald Uger mellem en Vares Afsendelse og Ankomst her til Lan-

det, var det forbundet med saa mange Vansteligheder og Omkostninger, og maatte der regnes saa store Udgifter, at naar nu et Parti Haandværks-gjenstande sendes hertil fra de billigste og fattigste Arbejdsdistrikter i Sydskand, hvor der arbejdes fabrikmæssig, ville de paaløbende Udgifter være saa meget mindre end før, at der allerede her i ligger en Bortfalden af en overordentlig Beskyttelse, som de indenlandske Producenter tidligere have haft. Vi ere i den Henseende gaaede overordenlig vidt, netop i de 10 Aar, der ere forløbene, siden vi sidste Gang vedtog en Toldtarif, og dette er en yderligere Grund til, at man nu skal sige: Det store Skridt, som ad den indirekte Vej er gjort, skal være os en Advarsel mod ikke nu ad den direkte Vej at gjøre Skridtet saa radikalt. Saaledes som nu vort Forslag er stillet, ville de Herrer se, at vi i Virkeligheden netop have tænkt os, at man ligeoverfor Fabrikanten lettere turde gaa lidt haardt tilværks end ligeoverfor Haandværket; ligeoverfor de Første ville vi følge Regjeringen til de Toldnedsettelses, den har foreslaaet, dog kun saaledes, at de først indtræde efter et vist Antal Aar; derimod med Hensyn til Haandværket have vi ment kun at turde foreslaa en Nedsettelse, der er halv saa stor som den, Regjeringent har bragt i Forslag, ligesom vi ogsaa her mene, at Nedsettelsen først bør indtræde efter Udløbet af en Overgangsfrist. Hvis der imidlertid maatte vise sig Tilbøielighed til at komme vor Tanke imøde, kunde det være Gjenstand for Overveelse, om man ikke burde gaae noget videre, end vi have foreslaaet; thi jeg hører ikke til dem, der sige: Kan jeg ikke faae netop det, jeg finder godt, saa vil jeg slet ikke blande mig i den hele Sag. En Indrømmelse til den Side, vi tage Ordet for, er imidlertid, efter min Overbevisning saa nødvendig, at jeg aldrig vil kunne stemme for en Toldreform, om ikke kommer os imøde paa dette Punkt. — Vore Vædringsforslag ligge saa klart for, at jeg ikke tror, paa dette Tidspunkt af Mødet, at det vilde være rigtigt at gennemgaa dem enkeltvis. Jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at de alle støtte sig enten til bestemte Oplysninger, eller til Bidnesbyrd fra Sider, hvor man skulde tro, at Interesser i modsat Retning gjorde sig gjældende. Dette gjælder f. Gr. om Satsen for Bomuldsvarer, som selve Manufakturhandlerforeningen i sin Tid har foreslaaet at lade blive staaende, som den nu er — uagtet det skulde synes, at de Handlende maatte staa paa den anden Side af denne Mening — medens den høitæredede Finantsminister foreslaar en Nedsettelse deri. Naar min ærede Nabo til Venstre (Bajer) mener, at hvad Industrien kan fordrø, er, at man giver den fri for Told paa de Hjælpemidler, den benytter, og naar han navnlig anførte dette med saa stor Styrke overfor Kultolden, saa kan det ikke falde mig ind at tale mod Ophævelsen af denne Told, og det saa meget mindre, som jeg selv har været med til at stille Forslag derom; men jeg vil dog sige,